

Grundlovstalen 2014

Konservativ viceborgmester i Gladsaxe Byråd

Lars Abels tale ved

Det konservative Folkepartis Grundlovsmøde i Aldershvile Slotspark ved Bagsværd Sø
torsdag den 5. juni 2014

"Der er alt for mange medlemmer af Folketinget" - konstaterede en række toppolitikere tidligere i år. "I takt med, at mere lovgivning er flyttet til Bruxelles, og landets kommuner har fået større muskler, er der mindre at lave for medlemmerne af landets parlament", argumenterede man.

Naturligvis er der ikke nogen eksakt videnskab, som kan påvise, hvor mange medlemmer, der ideelt set bør være i et nationalt parlament. Men at påstå, at der ikke er nok at lave i det danske Folketing, minder *mig* om den Holbergske logik: "En sten kan ikke flyve, Mor-Karen kan ikke flyve, ergo er Mor-Karen en sten".

Det er efter min mening op til ledelsen i alle de repræsenterede partiers folketingsgrupper at sikre, at samtlige folketingsmedlemmer involveres i arbejdet. Og her kan jeg ikke dy mig for at komme med en lettere omskrivning af Niels Hausgaards gamle kending *"der er altid arbejde nok til dem i Folketinget, der vil arbejde – bare de også får lov til det!"*

Med de seneste dages politiske tophistorie in mente, kan det også være på sin plads at erindre om, at det repræsentative demokrati ikke blot drejer sig om, at vi danskere n gang hvert fjerde år sætter et kryds, hvorefter 179 valgte repræsentanter begiver sig til Folketinget og herefter lukker sig inde på Borgen for at lede landet og vedtage love. Det faktum, at vi opstiller og vælger kandidater til Folketinget lokalt, er samtidig med til at garantere en løbende dialog mellem borgere og folkevalgte i alle egne af landet. Jeg synes faktisk ikke, at 179 folketingsmedlemmer er særlig mange, hvis vi også skal sikre denne dialog.

Hvis man som landspolitiker glemmer at vedligeholde kontakten med og engagere sig også i den lokale befolknings holdninger og problemer – så glemmer man også, hvad repræsentativt demokrati egentlig er.

Modernisering af Folketingets arbejdsform

Jeg er derfor meget forbavset over, at fremtrædende danske Folketingsmedlemmer - tilmed respekterede medlemmer af Folketingets Præsidium, overhovedet kan få sig selv til at tænke tanken om at indskrænke antallet af medlemmer i Folketinget. De burde i stedet arbejde aktivt for, at Folketingets arbejdsform bliver moderniseret i en grad, som afspejler de store udfordringer,

hele vort samfund dagligt bombarderes med. Involvér de 179 folketingsmedlemmer i den internationale og europæiske debat, sørg for at Folketingsmedlemmerne bliver klædt rigtigt på, så de bliver i stand til at varetage alle borgeres interesser. Komplexiteten i opgaveløsningerne har aldrig været større end den er i dag, og den bliver afgjort ikke mindre.

Globaliseringen og den internationale økonomi, herunder ikke mindst Danmarks aktive medlemskab af EU - Den Europæiske Union, bør give anledning til en betydelig selvransagelse i Folketinget og de politiske partier. Oven på kampagnen forud for valget til Europa-Parlamentet forleden er der måske en særlig grund til at slå fast, at de danske folketingspolitikere ikke er klædt godt nok på til at træffe de nødvendige beslutninger. Det er på tide, at de danske nationale politikere virkelig sætter sig ind i den integrerede helhed, som dansk og europæisk politik og lovgivning udgør. Lad samtidig os i kommunalbestyrelserne og regionerne løse de opgaver, som er lagt ud til os, og giv mere plads til de decentrale løsninger. Alle tror, at strukturreformen decentraliserede det danske samfund. Det omvendte er faktisk tilfældet. Kommunernes og lokalpolitikernes råderum blev indskrænket i en uacceptabel grad, så vi ofte er lokale administratorer og ikke får lov til virkelig at være de lokale *politikere*, som der også er brug for i et samfund.

Folketingspolitikere har selv afgivet magten

Valgkampen forud for Europa-Parlaments-valget gav nærmest det billede, at det er "nogen" "dernede i EU", der har tilranet sig magten på Folketingets bekostning. Næh, det er såmænd de danske politikere, der selv har givet slip og undlader at bruge den indflydelse, de har ifølge Grundloven. De danske Folketingspolitikere har fortsat den magt, som de selv ønsker at påtage sig. De nationale politikere har *sammen* med medlemmerne af Europa-Parlamentet ansvaret for, at Danmarks og de danske borgeres interesser bliver varetaget såvel i det danske Folketing, som i Europa-Parlamentet, og i de øvrige EU-institutioner. Forløbet af valgkampen viste imidlertid, at de fleste overhovedet ikke interesserer sig for denne helhed i lovgivningen, som er nødvendig for, at vi som danskere og europæere kan begå os i det internationale samfund.

Danske politikere har brug for at agere mere professionelt. De har ansvaret for, at der hver dag - hele året igennem - foregår en levende debat, hvor klingerne krydses om de vigtige og store spørgsmål, som globaliseringen fører med sig. Det er en udvikling, hvor vi skal løse flere og flere opgaver i samarbejde med vore naboer, og hvor man som politikere ikke blot kan dele lovgivningsprocessen op i en separat dansk proces, og så en lige så separat europæisk lovgivningsproces. Er man utilfreds med den europæiske politiske udvikling, nytter det jo ikke at undskylde sig med, at "de andre" "nede i Bruxelles" har påduttet os denne eller hin løsning. Danske politikere har såvel den formelle som den praktiske mulighed for at få indflydelse. Ofte misbruger de chancen, fordi det ikke i alle situationer giver dem en profileringsmulighed. Her er det mere spændende at profilere sig på enkeltsager, som slet og ret som hovedregel ikke skal løses af Folketinget, men oftest af kommunerne.

Samspelet mellem vore europæiske og nationale politikere og imellem disse og lokal- og regionalpolitikere udgør den vigtigste magtbase. Forstår vi at samarbejde, forstår vi at sætte os ordentlig ind i tingene, så behøver vi ikke at drukne i "det store" EU. Hvornår har et dansk Folketingsmedlem forsøgt at markere sig positivt og indholdsmæssigt konstruktivt på et EU-politisk tema. Der er langt i mellem, vil jeg påstå. De politikere, som påstår, at debatten er "iltfattig", har selv ansvaret for at levnedegøre stoffet. Måske bestemmer de enkeltvis mindre selv, men tilsammen opnår samarbejdende politikere langt større indflydelse på den virkelighed, som ellers løber os alle over ende. Så påstanden om, at vi har en snes medlemmer for mange i Folketinget er hul. Den dækker blot over, at man igennem mange år i Folketinget har "skjult" sammenhængen mellem de danske beslutningstagere og vore europæiske politikere.

Demokrati er ikke en selvfølgelighed

Begrebet "demokrati" har aldrig været entydigt, gennem tiderne er det blevet fortolket meget forskelligt. Mange vil påstå, at de går ind for demokrati - på deres egen måde. Hos os betyder demokrati folkestyre, folkevælde, eller folkeligt selvstyre.

Ordet *demokratia* blev første gang anvendt af grækerne i slutningen af 500-tallet f.Kr. som betegnelse for en ny organisering af det politiske liv. Athens demokrati blev indført i 507 f.Kr., hvor magtens centrum blev flyttet fra valgte embedsmænd til folkeforsamlingen, folkedomstolen og et nydannet femhundredemandsråd. Samtidig blev der gennemført en opdeling af Attika i distrikter og kommuner og givet bestemmelser for deres deltagelse i statsorganerne.

Efterhånden som den forsamling, hvor folket mødtes for at drøfte offentlige spørgsmål, blev opfattet som den suveræne myndighed, synes demokrati at have vundet indpas som betegnelse for denne nye styreform.

Oprindeligt var demokrati forbundet med folkets *direkte* deltagelse i den politiske beslutningsproces. Det var forbundet med bystaten, hvis begrænsede geografiske udstrækning og overskuelige indbyggertal gjorde det muligt at samle borgerne til drøftelse og afgørelse af offentlige anliggender. Med skabelsen af den moderne nationalstat blev denne styreform praktisk umulig, og demokratiseringen af store folkerige nationalstater skete derfor gennem opbygningen af et *repræsentativt demokrati*, hvori folket vælger medlemmerne af et repræsentationsorgan med et eller flere kamre. I et repræsentativt styre placeres den politiske autoritet eller myndighed, dvs. retten til at træffe bindende politiske beslutninger, helt eller delvis i en valgt forsamling.

Jeg har sagt det før, og jeg vil sige det igen. Demokrati er ikke en selvfølgelighed, eller noget som vi kan tage for givet.

Tænk blot på vores nære naboer i Polen. I går den 4. juni fejrede polakkerne 25-året for det første pluralistiske valg i efterkrigstiden. Valget førte til den første ikke-kommunistiske regering i Central- og Østeuropa og medvirkede til kommunismens fald i hele regionen. Valget i Polen kom ikke ud af

det blå, men afsluttede mere end ti års stærk men ublodig folkelig modstand mod de kommunistiske myndigheder, bl.a. gennem Solidaritetsbevægelsen ledet af Lech Wałęsa.

Polens ambassadør i Danmark, Rafal Wisniewski skrev på sin blog den 3. juni: *”Mange polakker er af den opfattelse, at Anden Verdenskrig, som startede i september 1939, først rigtigt sluttede for vores land den 4. juni 1989. For selvom Polen blev befriet fra den tysk-nazistiske besættelse i foråret 1945, så fik landet i de efterfølgende godt fire årtier ikke mulighed for at udvikle sig som en fri, demokratisk og reelt uafhængig stat.”*

Tænk på, hvor let det også kunne have været Danmarks skæbne! Da Danmark om aftenen den 4. maj 1945 kunne stille ind på BBC og høre først *»Her er London. BBC kalder Danmark«* efterfulgt af en række kodemeddelelser til modstandsbevægelsen, så en pause og endelig det jublende *»I dette øjeblik meddeles det, at Montgomery har oplyst, at de tyske styrker i Holland, Nordvesttyskland - og i Danmark har overgivet sig!«* var frihedsbudskabet således dobbelt.

Ikke blot var vi befriet fra Tyskerne, men vores befriere var englænderne og ikke russerne.

Det storpolitiske modsætningsforhold, som delte verden i to blokke under den kolde krig, var allerede ved at blive en realitet, da de allierede tropper kørte nordpå igennem de tyske ruinbyer. Og således aflæste Winston Churchill også situationen, da han 2. maj kommanderede Montgomery til at sende en styrke til Lübeck og på den måde lukke for den russiske fremrykning. I sine erindringer skriver Montgomery *»Det var mit mål at nå frem i rette tid til at kunne skabe en stærk front mod russiske forsøg på at nå op i Danmark og således beherske porten til Østersøen.«*

Hvis nogen skulle have glemt det, så var Bornholm faktisk besat af russerne fra 9. maj 1945 til 5. april 1946. Det skete angiveligt fordi den danske regering ikke anmodede englænderne om at sende tropper til øen, da øens tyske kommandant Gerhard von Kamptz nægtede at overgive sig.

Næste år kan vi 5 maj fejre 70 året for Danmarks befrielse. Vi kan samtidig fejre 70 år i fred, frihed og demokrati. Det må vi aldrig tage som en selvfølge.

Demokrati kræver noget af os alle

Her i Danmark har vi i moderne tid valgt at medlemmerne af vore byråd, Folketinget og Europa-Parlamentet er danskernes politiske repræsentanter.

Det betyder som jeg nævnte indledningsvis, at vi som politikere har pligt til at færdes blandt borgerne og lytte til, hvad der rører sig blandt dem i hverdagen. Så Folketingets medlemmer skal ud blandt folket og mødes med danskerne, alle de steder, hvor danskerne færdes. Det kan være på arbejdspladserne, i foreningerne, på gader og stræder, i forsamlingshuset. (Nu er jeg ikke selv

ryger, men jeg tror da faktisk, at selv en politisk partileder kunne lære noget af, at komme i snak med andre rygere på gaden, når man nu ikke må ryge på hotelværelset!)

Det kan ofte være svært at få en dialog med borgerne i gang via de traditionelle kanaler.. Det ved jeg også som lokalpolitiker, hvor vi ofte inviterer til borgermøde, hvor kun alt for få møder frem for at høre om de forslag, vi arbejder med. Og som vi af samme grund så får alt for få reaktioner på. Modspillet fra borgerne er ikke altid svarende til den indsats, vi faktisk forsøger at lægge i præsentationen og diskussionen. Men vi må ikke give op, og vi må også tænke utraditionelt. I det repræsentative demokrati har vi som politikere et stort ansvar for hele tiden at finde nye veje til at møde vælgerne for at høre deres synspunkter. Men vi må også selv som borgere appellere til, at flere borgere vil bruge blot lidt ekstra tid, til at sætte sig ind i tingene. Demokrati er også krævende, og det kommer ikke af sig selv.

Mediernes rolle

Jeg vil i den forbindelse appellere til medierne, som spiller en meget stor og stadig større rolle i den daglige formidling af det komplekse stof, som indgår i beslutningsprocessen. Det siges, at pressen udfylder en vigtig og kontrollerende rolle i den politiske beslutningsproces. Det stiller imidlertid også nye krav til pressen, som i stedet for at jage enkeltsager eller personer, skal formidle viden om de forskellige forhold, som gør sig gældende. Med den lynets hastighed som informationsteknologien i dag virker med, må journalisterne og medierne i det hele taget påtage sig at informere borgerne mere detaljeret om, hvad sagerne drejer sig om. Mediernes trang til at polarisere og forenkle de politiske problemstillinger bør opvejes af øgede krav til saglighed og informativ dybde i dækningen af de politiske temaer og processer. Det glemmer pressen alt for ofte - for det styrker ikke altid oplaget eller seertallet. Mon ikke man i den journalistiske uddannelse burde styrke den disciplin og objektivitet, som også er en nødvendig forudsætning, når vi som borgere skal forsøge at lægge vore værdier ind i de beslutninger, som hele tiden skal træffes i et moderne samfund.

For nylig hørte jeg et indslag i "Presselogen" i DR4, hvor en journalist eftertænksomt fortalte om det netop indgåede forsvarsforlig. Hun fortalte, at ingen havde fulgt eller vidste, at politikerne var tæt på at indgå en politisk aftale. Det betød, at journalisterne ikke stod med mikrofonerne oppe i ansigterne på politikerne, da de kom ud fra forhandlingslokalet. Til gengæld blev journalisterne nu udfordret og måtte selv læse den aftale, som politikerne præsenterede. Det krævede dybdegående journalistik og behov for at sætte sig ind i stoffet, og det førte til langt bedre information til læserne og dermed til os alle som borgere. Tankevækkende, synes jeg.

Mængden af meningsfulde opgaver er kolossal. så kom ikke og fortæl mig, at folketingspolitikere ikke har nok at lave, og at de ligefrem "keder sig". Så er det i hvert fald deres egen skyld.

Europa-Parlamentet er udtryk for, at demokratiet udbygges på det overnationale niveau i EU og andre mellemfolkelige organisationer. Disse organer og institutioner kritiseres løbende for at have

et demokratisk underskud. Men det er politikerne og os selv, der er årsag til dette "demokratiske underskud". Medlemmerne af Europa-Parlamentet og Folketingsmedlemmerne skal hele tiden forsøge at nå helt ud i det danske samfund og skabe den kontakt, der skal til, for at de afspejler befolkningens holdninger og ønsker. De store partier kunne åbne for en højere grad af decentralisering af arbejdet i partierne - lad dialogen få mere plads.

Det er en illusion, at arbejdsbyrden er faldet. Ingen politiker behøver at være underbeskæftiget. Se at komme i det politiske arbejdstøj.

Tag ansvar for det mandat, I er valgt til at varetage - eller gå af!

Fortsat god Grundlovsdag !